

VRĂJITOARELE

SELECȚIA TITLURILOR YOUNG ADULT:
Laura Vladu

GREGORY MAGUIRE

VRĂJITOARELE

Traducere din limba engleză de
Mihaela Doagă

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Redactare:
Ioana Petridean

Copertă © 2024 Universal Studios
Ilustrațiile capitolelor: Douglas Smith

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAGUIRE, GREGORY

Vrăjitoarele / Gregory Maguire ; trad. din lb. engleză de Mihaela Doagă. -
București : Pandora M, 2025
ISBN 978-606-978-797-7

I. Doagă, Mihaela (trad.)

821.111

Titlu original: *Wicked*
Autor: Gregory Maguire

Copyright © 1995 by Gregory Maguire, © 2023 Kiamo Ko LLC
All rights reserved.

Copyright © Pandora M, 2025
pentru prezenta ediție

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

ISBN: 978-606-978-797-7

*Cartea de față le este dedicată lui Betty Levin
și tuturor celor care m-au învățat
să iubesc bunătatea și să mă tem de ea*

*Le mulțumesc celor care au citit cartea de față într-o fază
timpurie:*

*Moses Cardona, Rafique Keshavjee, Betty Levin și
William Reiss. Sfaturile lor mi-au fost întotdeauna de folos.
Orice imperfecțiuni vor fi rămas în carte îmi aparțin.*

*Aș vrea să le mulțumesc, de asemenea, lui Judith Regan,
Matt Roshkow, David Groff și Pamelei Goddard
pentru entuziasmul cu care au întâmpinat cartea.*

*În sfârșit, le datorez mulțumiri prietenilor cărora
le-am împuiat capul cu natura răului în ultimii ani.
Sunt prea mulți spre a fi enumerați toți aici, dar printre ei
se numără Linda Cavanagh, Debbie Kirsch, Roger și
Martha Mock,
Katie O'Brien și Maureen Vecchione, gașca din Edgartown,
Massachusetts,
și fratele meu, Joseph Maguire, de la care am împrumutat
câteva idei.
Te rog, nu mă da în judecată.*

CUPRINS

Prolog. Pe Drumul de Cărămizi Galbene.....	15
I. Munchkinezii.....	21
Sursa râului	22
Ceasul Dragonului Timpului	31
Nașterea unei vrăjitoare	37
Boli și leacuri.....	48
Sticlarul Quadling.....	64
Geografii ale lumii văzute și nevăzute	75
Joacă de copii.....	87
Se lasă întunericul.....	98
II. Gillikin.....	117
Galinda	118
Boq.....	168
Cercul fermecat.....	229
III. Orașul Smaraldelor	313
IV. În Vinkus.....	387
Plecarea	388
Porțile de jasp ale cetății Kiamo Ko	421
Răscoale.....	493
V. Crima și viața de apoi.....	565

*E nespus de straniu că oamenilor le place așa mult
să fie considerați mai răi decât sunt.*

— DANIEL DEFOE, *A SYSTEM OF MAGICK*

*În evenimentele istorice, așa-numiții oameni mari sunt
doar etichetele care dau numele evenimentului, dar
care,
ca și etichetele, n-au nicio legătură cu evenimentul în
sine.*

— LEV TOLSTOI, *RĂZBOI ȘI PACE*¹

— *Bine, grăi capul, îți voi da răspunsul meu.
N-ai niciun drept să aștepți de la mine să te trimit
înapoi în Kansas, până ce nu-mi faci și tu un bine.
În țara asta oricine trebuie să plătească pentru ceea ce
primește.
Dacă dorești ca eu să întrebuițez puterea mea
vrăjitoarească spre
a te trimite acasă, tu trebuie să faci mai întâi ceva
pentru mine.*

¹ Lev Tolstoi, *Război și pace*, vol. III, Biblioteca pentru toți, București, 1968, p. 11.
(N. t.).

Ajută-mă și te voi ajuta.
— *Ce trebuie să fac? întrebă fetița.*
— *Omoar-o pe Vrăjitoarea cea Rea de la Apus!*
răspunse Oz.
— L. FRANK BAUM, *VRĂJITORUL DIN OZ*¹

1 L. Frank Baum, *Vrăjitorul din Oz*, Editura Rao, București, 1995, p. 111 (N. t.).

PROLOG

Pe Drumul de Căramizi Galbene

Cam la un kilometru deasupra Țării Oz, Vrăjitoarea stătea suspendată în echilibru pe o pală de vânt, de parcă ar fi fost un firicel verde desprins din întinderea de pământ, luat pe sus și purtat de colo-colo de vârtej. Vârfuri de nori albi și viorii care anunțau o furtună de vară o împrejmuiau. Dedesubt, Drumul de Căramizi Galbene descria o buclă, ca un laț slăbit. Deși viscolul iernii și răngile instigatorilor la revoltă smulseseră căramizile din pavaj, drumul încă ducea, inexorabil, spre Orașul Smaraldelor. Vrăjitoarea îi vedea pe tovarășii de drum înaintând anevoios, ocolind dâmburile, fentând șanțurile și făcând câte o săritură pe unde aveau cale liberă. Păreau să n-aibă habar ce-i paște. Dar nu era treaba ei să le deschidă ochii.

Folosi mătura pe post de balustradă, coborând pas cu pas din cer, ca una dintre maimuțele ei zburătoare. Poposi pe creanga cea mai înaltă a unei sălcii negre.

Dedesubt, ascunsă de ramurile înfrunzite, prada se oprise să-și tragă sufletul. Vrăjitoarea își propti mătura sub braț. Mișcându-se ca un crab, tiptil, cobori încetul cu încetul, până o mai despărțeau doar vreo șase metri de ei. Ramurile firave se legănau în bătaia vântului. Vrăjitoarea îi țintui cu privirea și ascultă ce spuneau.

Erau patru cu totul. Desluși un soi de Pisică — un Leu, oare? — și un tăietor de lemne scânteietor. Omul de Tinichea desprindea lindini din coama Leului, iar Leul bombănea și se foia agasat. Un Sperie-Ciori care prinsese viață umbla și el hai-hui pe-acolo, suflând puf de păpădie în vânt. Fata nu se vedea, era ascunsă de perdeaua mișcătoare înfiripată de ramurile salciei.

— Desigur, dacă te iei după ei, sora care a scăpat cu viață e cea ȋicnită, spunea Leul. Ce mai Vrăjitoare! Scrântită la cap, posedată de demoni. Nebună de legat. Nu sună prea îmbietor.

— A fost castrată la naștere, răspunse Omul de Tinichea calm. La naștere era hermafrodită, sau poate chiar bărbat de-a binelea.

— Oh, zău așa, tu vezi castrări peste tot, îi spuse Leul.

— Eu doar repet ce spune lumea, i-o întoarse Omul de Tinichea.

— Fiecare are dreptul la părerea lui, zise Leul nonșalant. N-a avut parte de dragoste de mamă, eu așa am auzit. A fost maltrată în copilărie. A ajuns dependentă de medicamentele menite să-i trateze boala de piele.

— A avut ghinion în dragoste, spuse Omul de Tinichea, ca noi toți.

Apoi se opri și-și duse mâna la mijlocul pieptului, de parcă ar fi fost copleșit de jale.

— E o femeie care preferă tovărășia altor femei, interveni Sperie-Ciori, ridicându-se în capul oaselor.

— A fost iubita unui bărbat însurat, care s-a lepădat de ea.

— Ea *este* un bărbat însurat.

Vrăjitoarea fu așa de șocată, încât mai că îi fugi mâna de pe creangă. Niciodată nu se sinchisise de bârfe. Însă pierduse de atâta timp contactul cu lumea, încât era uluită de părerile pe care și le declarau sus și tare acești neaveniți.

— E un despot. Un tiran periculos, declară Leul cu convingere.

Omul de Tinichea trase mai tare decât era cazul de un cârlionț din coama lui.

— Ție totul ți se pare periculos, lașule. Am auzit că e o susținătoare a autonomiei celor ce-și zic „winkinezi”.

— Oricine o fi, de bună seamă jelește după sora ei, spuse copila pe un ton sumbru, prea amplu și plin de emoție pentru o persoană așa tânără.

Vrăjitoarea simți că i se face pielea de găină.

— Nu începe s-o compătimești acum. *Eu* cu siguranță n-o pot compătimi, pufni Omul de Tinichea cu o undă de cinism.

— Dar Dorothy are dreptate, interveni Sperie-Ciori. Nimeni nu se poate sustrage durerii.

Vrăjitoarea era profund agasată de speculațiile lor pline de superioritate. Se dădu după trunchiul copacului,

întinzându-se să tragă cu ochiul la copilă. Vântul începea să se întetească și Sperie-Ciori părea înfrigurat. În timp ce Omul de Tinichea își făcea de lucru în continuare cu șuvițele din coama Leului, se rezemă de Leu, care îl strânse afectuos în brațe.

— Se vede furtuna în zare, spuse Sperie-Ciori.

La câțiva kilometri distanță, se auzi un ropot de tunet.

— Se — vede — o — *Vrăjitoare* în zare, spuse Omul de Tinichea, gâdilându-l pe Leu.

Leul se sperie și se dădu de-a dura peste Sperie-Ciori, scâncind, iar Omul de Tinichea căzu grămadă peste amândoi.

— Dragi prieteni, oare ar trebui să ne adăpostim de furtună? întrebă fata.

Vântul, care prindea elan, împinse în sfârșit laoparte perdeaua de frunze și Vrăjitoarea dădu cu ochii de față. Stătea cu picioarele sub ea și își încolăcise brațele în jurul genunchilor. Nu era vreo făptură delicată, ci o fată voinică, venită de la fermă, îmbrăcată într-o rochie cadrilată, alb cu albastru, peste care purta un șorț. În poala ei stătea ghemuit, scâncind, un cățel nenorocit.

— Furtuna te sperie. E firesc, după ce-ai pățit, îi spuse Omul de Tinichea. Liniștește-te.

Vrăjitoarea își înfipse degetele în scoarța copacului. Tot nu reușea să-i vadă chipul fetei, doar antebrațele zdrene și creștetul capului, cu părul negru strâns la spate și împletit în codițe. Oare fata trebuia luată în serios, sau nu era altceva decât o sămânță de păpădie luată pe sus și

purtată aiurea de vânt? Vrajitoarea era convinsă că, dacă i-ar vedea chipul, și-ar da seama.

Dar, chiar când își întindea gâtul să se uite, desprinzându-se de trunchi, fata întoarse capul, ferindu-și chipul.

— Se apropie furtuna, vine degrabă.

Emoția din glasul ei se întetea odată cu vântul. Era o vehemență guturală în tonul ei, de parcă s-ar fi certat cu cineva în timp ce încerca să-și stăpânească lacrimile.

— Eu știu cum e cu furtunile, cum te iau pe nepusă masă!

— Suntem la adăpost aici, spuse Omul de Tinichea.

— Ba nu, îi răspunse fata, deoarece copacul ăsta e cel mai înalt din împrejurimi și, dacă e să lovească trăsnetul, aici o să trăsnească.

Strânse câinele în brațe.

— N-am văzut oare un șopron ceva mai încolo? Haideți, haideți — Sperie-Ciori, dacă lovește trăsnetul, pe tine te vor mistui flăcările mai întâi! Haideți odată!

Deja se ridicase și o luase la fugă, mișcându-se cu stângăcie, iar tovarășii ei o urmară, cuprinși de o spaimă crescândă. În timp ce cădeau primii stropi de ploaie, Vrajitoarea îi zări nu chipul, ci pantofii din picioare. Pantofii surorii ei. Scânteiau chiar și în penumbra înserării. Scânteiau ca diamantele galbene, ca jarul însângerat, ca niște stele pline de mărăcini.

Dacă ar fi văzut mai întâi pantofii, Vrajitoarea nici n-ar fi putut să asculte cuvintele fetei sau pe cele ale prietenilor ei. Dar fata stătuse cu picioarele trase sub poalele rochiei. Acum Vrajitoarea își reaminti de nevoia care o

mistuia. Pantofii i se cuveneau — oare nu îndurase destul, oare nu-i *dobândise* prin eforturile ei? Vrăjitoarea s-ar fi năpustit asupra fetei din văzduh și i-ar fi smuls pantofii din picioare nerușinatei, dacă ar fi putut.

Dar furtuna din calea căreia goneau tovarășii de călătorie, îndepărtându-se de Drumul de Cărămizi Galbene, o neliniștea mai mult decât îi tulbura pe fata care îndurase ploaia și pe Sperie-Ciori, pe care l-ar fi putut mistui trăsnetul. Vrăjitoarea nu se putea aventura prin umezeala asta înverșunată și parșivă. În schimb, se văzu silită să se cuibărească sub rădăcinile salciei negre, care se ițeau din pământ, unde era la adăpost de apă, așteptând să treacă furtuna.

Avea să iasă la lumină. O făcuse de fiecare dată până atunci. Climatul politic necruțător din Oz o înfrânsese, o secase de sevă și o aruncase deoparte — plutise în derivă ca o sămânță, prea uscată, s-ar fi zis, spre a prinde vreodată rădăcini. Dar de bună seamă blestemul adăsta asupra Tărâmului Oz, nu asupra ei. Deși Oz îi schilodise viața, oare n-o făcuse și destoinică?

Nu conta că tovarășii de drum o tuliseră. Vrăjitoarea putea să aștepte. Aveau să se reîntâlnească.